

Valami kék

Egy karibi nő lassú, álmosító dalokat hallgat a kertben, egy széken nyugtatja kávébarna lábát. A kendője valahogy másképp van megkötve, és ettől összecúsznak bennem a szigetek. Túlnyílt rózsák és banáncserjék, egy körtefa, éretlen gyümölcscsel. Forognak a minták, a zsalu résein át egyszerre több földrész áramlik felém.

Önző és tömény és forró semmi. Erről te jutsz eszembe. Test volt-e a tekinteted, ahogy a mellemre tévedt, és olyan lett, mint egy simogatás? Csak néztél, csak nézted, ahogy remeg a kezem, és nézted a számat, és azt, ahogy tejet öntök a teámba. Néztük, ahogy a fehér lassan szétnyílik a vörösben, és valami másról beszélünk.

A testedre nem emlékszem. Talán nem is test volt, csak az ölelésed, az ajkaid, a simogatásod, az összefonódó karok, az izzadt nyakad, a nyelved, az ágyéked forrósága. És test volt-e az, amit a számba vettem, miközben te a hajamba kapaszkodtál és kékre szorítottad a vállamat?

Nyugalom

Nem mozdul a levegő. Éjszaka is világos van, és sárga az ég. Felettünk, ahol már senki sem látja, egy műhold kering. Valahogy idegen lett a szobám. Beköltöztek hozzám a sűrűk, a rókák. Légszennyezés, az autópálya zúgása, egy távoli tűzijáték. Sokan élünk itt, és a terek most összeérnek.

Távolságot kellene tartanom, de túl közel jön minden. A hajnalok egymásba nyílnak. Ugye jól vagy? Ugye nem vagy beteg? Ülzs a lépcsőn és nem mozdulsz, pedig éppen el akartál menni. Nem emlékszel, hogy melyik városban laksz.

*Két kis iránytű forog összevissza, jelzik, hogy megint baj van.
A fecskék nem találnak haza. Most még itt cikáznak, de meddig?
Mi lesz velünk, ha eljön az ősz? Acsarkodás, verdeső szárnyak,
éles kiáltások. Egész éjjel ebben a zajban alszom.
Hajnal felé átszűrődik belém a félelem.*

*Mintha becsomagolna a vírus, mintha elválasztana minden másról.
A zaj rétegei alatt tompaság, a hőség, a csend. Egy tüdő levélkéi rezegnek.*

K U L I N B O R B Á L A

Ez már művészet

(Bussana Vecchia)

*Állítsd meg az embert – állítsd meg az időt!
Ez már művészet.
Lepd meg hétköznapi tárgyakkal: egy létra,
damilra fűzött alumíniumvilla, pár tornacipő,
vagy porban hagyott nyoma – bármi megteszi.
Csak csald el úgy, hogy megbotoljon.
Vezesd úgy, hogy eltévedjen,
építkezz úgy, hogy visszataláljon.
Fenn, a dombtetőn mutasd meg neki a teraszt,
ahol az őrült székel, foltozott nyugágyon,
plüssmajmokkal aggatta teli az olajfák ágait.
„Magad is felakaszthatod!” – biztat nyakában a tábla.
Döntse el ő, kér-e a borából.
Te sétálj a partra le,
ülj ki sziklaszélre, érezd,
ahogy az érvénytelenség sós, tajtékos nyelve
a bokád nyaldossa.
Nem dolgoz – nem hibád.
Ember emberért többet nem tehet –
csak nézd a tengert és engedd,
hogy estére melléd üljön valaki.*

Regresszív hipnózis

*Az nem néz hátra, aki menekül, csak nyomja a gázt,
mondod, én meg ezt: mázsás aknafedő zárja a múltam.
Én nem olvasok újra régi leveleket.
Nem nézegetem elmúlt szerelmeim képét,
nem rágom magam nagyapáim bűnén, a hetedik ízig.*

*Visszafelé utazni pedig csak elhatározás, győzködsz:
akárcsak rükkvercbe húzni a váltót,
egyetlen mély, ólmot emelő sóhaj, zuhanás
hanyatt fekvő, ernyedő pózban.*

*Nem akarom tudni, kik szunnyadnak bennem.
Lettem általuk, aki lettem, hadd ne találjak rá mindazokra.
Te, mestere az emlékezésnek, csak eddig engedj a visszafelébe:
látni, ahogy a sorsszerű ütközések percegő ütemére
apró bogarak, fehér szárnyú lepkék százaibontanak szárnyat
a szélvédőm foltokkal vert tükrén.*